

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 11. octobar 2021. godine
Br.ref.:RK1862/21

REŠENJE O NEPRIHVATRLJIVOSTI

u

slučaju br. KI94/21

Podnosilac

Fatmir Hoti

**Ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda
Ac. br. 5974/2020 od 11. decembra 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Fatmir Hoti, sa prebivalištem u Đakovici, koga po punomoćju zastupa Teki Bokshi, advokat u Đakovici (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje [Ac. br. 5974/2020] Apelacionog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Apelacioni sud) od 11. decembra 2020. godine u vezi sa rešenjem [C. br. 1710/15] Osnovnog suda u Prištini, Opšte odeljenje, Građanski odsek (u daljem tekstu: Osnovni sud) od 23. septembra 2020. godine.
3. Podnosilac zahteva je osporeno rešenje Apelacionog suda primio 20. januara 2021. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja kojim su podnosiocu zahteva navodno povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), kao i članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 uz EKLJP.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

6. Dana 17. maja 2021. godine, Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) primio je zahtev podnosioca zahteva.
7. Dana 17. maja 2021. godine, na osnovu stava 5. člana 114. [Sastav i mandat Ustavnog suda] Ustava i pravila 12. (Izbor predsednika i zamenika predsednika) Poslovnika, sudija Gresa Caka-Nimani je izabrana za predsednicu Ustavnog suda. Na osnovu stava 4. pravila 12. Poslovnika i odluke Suda KK-SP 71-2/21 od 17. maja 2021. godine, utvrđeno je da sudija Gresa Caka-Nimani, stupa na dužnost predsednice Suda nakon isteka mandata trenutne predsednice Suda, Arte Rama-Hajrizi, dana 26. juna 2021. godine.
8. Dana 25. maja 2021. godine, na osnovu tačke 1.1 stava 1. člana 9. (Prevremeni istek mandata) Zakona i pravila 7. (Ostavka na dužnost sudije) Poslovnika, sudija Bekim Sejdiu je podneo svoju ostavku na mesto sudije pri Ustavnom sudu.
9. Dana 4. juna 2021. godine, predsednica Suda, Arta Rama-Hajrizi, imenovala je sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Selvete Gërzhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Safet Hoxha i Nexhmi Rexhepi.

10. Dana 11. juna 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od istog da dostavi svoju žalbu koju je uložio Apelacionom sudu.
11. Istog dana, Sud je dostavio kopiju zahteva Apelacionom sudu i takođe, dostavio Osnovnom sudu zahtev da dostavi povratnicu koja dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporeno rešenje Apelacionog suda.
12. Dana 17. juna 2021. godine, Osnovni sud je dostavio Sudu povratnicu koja dokazuje da je podnosilac zahteva osporeno rešenje Apelacionog suda primio 20. januara 2021. godine.
13. Dana 26. juna 2021. godine, na osnovu stava 4. pravila 12. Poslovnika i odluke Suda KK-SP 71-2/21 od 17. maja 2021. godine, sudija Gresa Caka-Nimani je preuzela dužnost predsednice Suda, a na osnovu tačke 1.1 stava 1. člana 8. (Istek mandata) Zakona, predsednica Arta Rama-Hajrizi je okončala mandat predsednice i sudije Ustavnog suda.
14. Dana 7. jula 2021. godine, podnosilac zahteva je dostavio Sudu kopiju žalbe uložene Apelacionom sudu, koju je tražio Sud.
15. Dana 23. septembra 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

16. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva, dana 17. aprila 2014. godine, podneo Osnovnom sudu u Đakovici tužbu protiv E.H. radi isplate duga u iznosu od 470.000,00 evra.
17. Dana 24. jula 2015. godine, kao rezultat gore navedenog tužbenog zahteva, podnosilac zahteva je Osnovnom sudu u Prištini podneo zahtev za određivanje privremene mere obezbeđenja na nepokretnostima E.H., registrovanim u Katastarskoj zoni opštine Obilić, sa konkretnim zahtevom da se zabrani otuđenje i opterećenje hipotekom ili promena stanja izgrađenosti ovih nepokretnosti.
18. Dana 21. oktobra 2015. godine, Osnovni sud u Prištini je rešenjem [C. br. 1710/15] odredio meru obezbeđenja i zabranio tuženom, odnosno protivniku obezbeđenja E.H. da otuđi, optereti hipotekom ili da izgradnjom ili na bilo koji drugi način promeni stanje na gore navedenoj nepokretnosti. Ujedno, Osnovni sud je obavezao Katastarsku kancelariju u opštini Obilić i Javnobeležničku komoru da meru obezbeđenja uvedenu prema prvoj tački izreke ovog rešenja upiše u odgovarajuće registre.
19. Dana 4. septembra 2019. godine, E.H. je podneo zahtev Osnovnom sudu za ukidanje mere obezbeđenja na gore navedenim nepokretnostima, sa obrazloženjem da su tužbeni zahtev podnosioca zahteva i njegov zahtev za određivanje mere obezbeđenja bili zasnovani na lažnim dokazima. U svom zahtevu, E.H. je naveo: (i) da je podnosilac zahteva pravosnažnom presudom [PKR. br. 23/14] Osnovnog suda u Đakovici od 16. maja 2016. godine, oglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od šest meseci zbog izvršenja

krivičnog dela “ugovaranje nesrazmerne imovinske dobiti”; (ii) da se podnosilac zahteva, kako bi izbegao izdržavanje kazne kao rezultat ove presude, nalazi u bekstvu; i (iii) da je svoj zahtev za meru obezbeđenja podnosilac zahteva zasnovao na inkriminisanoj radnji.

20. Dana 23. septembra 2020. godine, Osnovni sud je nakon održavanja rasprave, rešenjem [C. br. 1710/15] ukinuo gore navedeno rešenje Osnovnog suda od 21. oktobra 2015. godine o određivanju mere obezbeđenja protiv E.H., te oslobodio gore navedenu nepokretnost od mere obezbeđenja.
21. Osnovni sud je u svom rešenju naveo da svoju odluku zasniva na dokazima koji su priloženi predlogu za određivanje mere obezbeđenja; dokazima koji su priloženi zahtevu za ukidanje mere obezbeđenja koji je podneo E.H; pravosnažnoj presudi [PKR. br. 23/14] Osnovnog suda u Đakovici od 16. maja 2016. godine, potvrđenoj presudom [PAKR. br. 421/2016] od 9. septembra 2016. godine; i izjavama parničnih stranaka na održanoj raspravi.
22. Osnovni sud je na kraju, pozivajući se na stav 1. člana 309. i stav 2. člana 313. ZPP-a i ne prejudicirajući meritorno odlučivanje o glavnoj tužbi koju je podneo podnosilac zahteva, odlučio da ukine meru obezbeđenja sa obrazloženjem da su se promenili uslovi i okolnosti na osnovu kojih je uvedena mera obezbeđenja.
23. Protiv gore navedenog rešenja Osnovnog suda, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu zbog: (i) bitnih povreda odredaba parničnog postupka; (ii) pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja; i (iii) pogrešne primene materijalnog prava. Podnosilac zahteva je u suštini naveo da Osnovni sud nije izneo obrazloženje o činjenicama i zakonskim uslovima na osnovu kojih se može odrediti ili ukinuti mera obezbeđenja; nije izneo obrazloženje o osnovanosti njegovog zahteva za određivanje mere obezbeđenja i nije ocenio i odgovorio na njegove navode na raspravi.
24. Dana 11. decembra 2020. godine, Apelacioni sud je rešenjem [Ac. br. 5974/2020] odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio gore navedeno rešenje Osnovnog suda.
25. Apelacioni sud je ocenio da je Osnovni sud u Prištini, koji je svoju odluku zasnovao na presudi Osnovnog suda u Đakovici od 16. maja 2016. godine, kojom je oglašen krivim i osuđen za krivično delo “ugovaranje nesrazmerne imovinske dobiti” potvrđenoj presudom [PAKR. br. 421/2016] Apelacionog suda od 9. septembra 2016. godine, pozivajući se na stav 1. člana 309. i stav 2. člana 313. ZPP-a, pravilno odlučio kada je ukinuo svoju odluku o određivanju privremene mere.
26. Apelacioni sud se u svom rešenju takođe pozvao i na stav 1. člana 309. i stav 2. člana 313. ZPP-a, navodeći da je ovim odredbama predviđena mogućnost suda da ukine svoju odluku o određivanju privremene mere u slučaju promene okolnosti zbog kojih je određena mera obezbeđenja.
27. U nastavku, Apelacioni sud je ne prejudicirajući meritorno odlučivanje o tužbenom zahtevu podnosioca zahteva podnetom Osnovnom sudu u Đakovici

[sa brojem predmeta C. br. 212/2014], konačno utvrdio da rešenje [C. br. 1710/15] Osnovnog suda u Prištini od 23. septembra 2020. godine o ukidanju mere obezbeđenja nije zahvaćeno povredama odredaba parničnog postupka i pogrešnom primenom materijalnog prava.

28. Sud se u nastavku poziva i na činjenicu da je podnosilac zahteva, dana 9. februara 2017. godine i 27. januara 2020. godine, respektivno, podneo zahteve Sudu, koji su registrovani pod brojevima KI09/17, odnosno 18/20.

(i) Sprovedeni postupak koji je predstavljao predmetnu stvar ocene od strane Suda u slučaju KI09/17 odnosio se na redovni krivični postupak protiv podnosioca zahteva, u okviru kojeg je doneta presuda [Pml. br. 281/2016] Vrhovnog suda Kosova od 5. decembra 2016. godine, kojom je odbijen zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podnosilac zahteva podneo protiv gore navedene presude [PKR. br. 23/14] Osnovnog suda u Đakovici od 16. maja 2016. godine, kojom je oglašen krivim za izvršenje krivičnog dela ugovaranja nesrazmerne imovinske dobiti i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest meseci i presude [PAKR br. 421/2016] Apelacionog suda od 9. septembra 2016. godine. Sud je rešenjem o neprihvatljivosti od 5. septembra 2017. godine, proglasio podnosiocov zahtev neprihvatljivim kao očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kako je utvrđeno pravilom 36 (1) (d) Poslovnika o radu koji je bio na snazi u to vreme; i

(ii) Sprovedeni postupak koji je predstavljao predmetnu stvar ocene od strane Suda u slučaju KI18/20 odnosio se na podnosiocov zahtev za ponavljanje gore navedenog krivičnog postupka, u okviru kojeg je poslednja odluka doneta u tom postupku bilo rešenje [PN. br. 794/2019] Apelacionog suda od 23. jula 2019. godine, kojim je odbijena žalba podnosioca zahteva protiv rešenja [PK. br. 278/19] Osnovnog suda u Đakovici od 3. jula 2019. godine. Redovni sudovi su gore navedenim rešenjima utvrdili da nisu ispunjeni zakonski uslovi utvrđeni odredbama krivičnog postupka za ponavljanje krivičnog postupka. Sud je rešenjem o neprihvatljivosti od 17. decembra 2020. godine, proglasio podnosiocov zahtev neprihvatljivim kao *ratione materiae* nesaglasan sa Ustavom, kako je utvrđeno pravilom 39 (3) (b) Poslovnika.

Navodi podnosioca zahteva

29. Podnosilac zahteva navodi da je osporeno rešenje Apelacionog suda doneto uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP i članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 uz EKLJP.
30. Kada je reč o članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, podnosilac zahteva navodi da osporeno rešenje Apelacionog suda u vezi sa rešenjem Osnovnog suda u pogledu ukidanja mere obezbeđenja ne ispunjava standarde obrazložene sudske odluke. Sledom navedenog, podnosilac zahteva precizira da redovni sudovi nisu pružili obrazloženje u vezi sa činjenicama i zakonskim uslovima na osnovu kojih se određuje, odnosno može ukinuti mera obezbeđenja.

31. U prilog svom navodu, podnosilac zahteva se poziva na slučaj Suda KIO7/18, sa podnosiocem *Çeliku Rollers* (presuda od 18. decembra 2019. godine), odnosno na stavove 99-101 navedene presude, u kojima se Sud pozvao na svoju sudsku praksu i sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava u pogledu prava na obrazloženu sudsku odluku, kao garanciju sadržanu u članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
32. Sledom navedenog, podnosilac zahteva naglašava da je počev od 2015. godine, protivnik predlagača [E.H] protiv koga je određena mera obezbeđenja, svojim radnjama neprestano oštećivao imovinu podnosioca zahteva.
33. Povodom navoda o članu 1. Protokola br. 1, podnosilac zahteva ne precizira i ne obrazlaže kako je u njegovom slučaju povređeno pravo na imovinu.
34. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda: (i) da proglasi njegov zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP i člana 1. Protokola br. 1 uz EKLJP; (iii) da proglasi ništavim osporeno rešenje [Ac. br. 5974/2020] Apelacionog suda od 11. decembra 2020. godine u vezi sa rešenjem [C. br. 1710/15] Osnovnog suda u Prištini od 23. septembra 2020. godine.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

- 1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
- 2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*

Evropska konvencija o ljudskim pravima

ČLAN 6.

Pravo na pravično suđenje

- 1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.*
[...]

Protokol uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda

ČLAN 1. Zaštita imovine

Svako fizičko i pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava.

ZAKON BR. 03/L-006 O PARNIČNOM POSTUPKU

Član 309.

309.1 Bezbednosna mera određena sudskom odlukom ostaje na snazi dok se ne donese druga odluka o bezbednosnoj meri.

[...]

Član 313.

[...]

313.2 Na predlog protivnika obezbeđenja započeti postupak će se okončati i izvršene radnje poništiti, ukoliko okolnosti zbog kojih je određena bezbednosna mera, kasnije su se izmenile i učinile je nepotrebnom.

Ocena prihvatljivosti zahteva

35. Sud prvo razmatra da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovnikom.
36. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji utvrđuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

37. Sud se dalje poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji utvrđuju:

Član 47. [Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.

[Tačnost podneska]

Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.

Član 49.

[Rokovi]

Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]

38. Što se tiče ispunjenja ovih zahteva, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana; da osporava akt javnog organa, odnosno rešenje [Ac. br. 5974/2020] Apelacionog suda od 11. decembra 2020. godine; da je naglasio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni; da je iscrpeo sva pravna sredstva određena zakonom; kao i da je podneo svoj zahtev u roku određenom zakonom.
39. U nastavku, a radi ocene ostalih kriterijuma prihvatljivosti, Sud prvo podseća da podnosilac u svom zahtevu navodi povrede svojih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje) Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP; kao i članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 uz EKLJP.

I. Što se tiče člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP

40. Na osnovu napred navedenog, Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi povredu svog prava na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovanog članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP zbog odsustva obrazložene sudske odluke.
41. Međutim, u okolnostima konkretnog slučaja i u kontekstu navoda podnosioca zahteva o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, Sud se prvo poziva na tačku (b) stava (3) pravila 39. Poslovnika, prema kojoj, Sud može da smatra zahtev neprihvatljivim ako isti nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom.
42. Stoga je, u kontekstu poslednje navedenog, ocena ovog kriterijuma u okolnostima slučaja važna jer postupci koji su sprovedeni pred redovnim sudovima spadaju u okvir “prethodnih postupaka”, odnosno osporeno rešenje Apelacionog suda je povezano sa rešenjem Osnovnog suda u Prištini o ukidanju mere obezbeđenja, koju je on odredio svojim rešenjem [C. br. 1710/15] od 21. oktobra 2015. godine, dok se tužbeni zahtev za vraćanje duga podnet Osnovnom sudu u Prištini i dalje nalazio u postupku razmatranja merituma. Shodno tome,

Sud će oceniti da li je član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP primenljiv u okolnostima slučaja podnosioca zahteva.

43. U ovom specifičnom kontekstu, Sud primećuje da je pitanje primenljivosti člana 6. EKLJP u prethodnim postupcima ESLJP protumačio kroz svoju sudsku praksu, u saglasnosti sa kojom je Sud, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
44. Sud, takođe, primećuje da su kriterijumi u pogledu primenljivosti člana 31. Ustava u odnosu na prethodne postupke utvrđeni i u slučajevima ovog Suda, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve KI122/17, podnosilac *Česká Exportní Banka A.S.*, presuda od 30. aprila 2018. godine; KI150/16, podnosilac *Mark Frrok Gjokaj*, presuda od 31. decembra 2018. godine; KI81/19, podnosilac *Skender Podrimqaku*, rešenje o neprihvatljivosti od 9. novembra 2019. godine; KI107/19, podnosilac *Gafurr Bytyqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. marta 2020. godine; KI195/20, podnosilac *Aigars Kesengfelds*, presuda od 29. marta 2021. godine. Opšta načela ustanovljena ovim prethodno navedenim odlukama Suda utemeljena su na predmetu ESLJP-a *Micallef protiv Malte*, presuda od 15. oktobra 2009. godine.
45. Sledom navedenog, a kako bi utvrdio da li je zahtev podnosioca zahteva *ratione materiae* u skladu sa Ustavom, Sud će se prvo pozvati na opšta načela utvrđena sudskom praksom ESLJP-a i sudskom praksom Suda u pogledu primenljivosti procesnih garancija iz člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP u okolnostima ovog slučaja, a koje su povezane sa postupkom za ukidanje mere obezbeđenja koja predstavlja predmet ocene ovog zahteva, da bi zatim iste primenio u okolnostima konkretnog slučaja.

(i) Opšta načela o primenljivosti člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP na prethodne postupke

46. Sud prvo primećuje da se član 31. Ustava i član 6. EKLJP, u građanskom delu, primenjuju na postupke kojima se utvrđuju građanska prava i obaveze (vidi predmet ESLJP-a: *Ringeisen protiv Austrije*, presuda od 22. juna 1972. godine, i vidi, takođe, slučajeve Suda: KI122/17, podnosilac zahteva *Česká Exportní Banka A.S.*, gore citiran, stav 125 i KI195/20, podnosilac *Aigars Kesengfelds*, gore citiran, stav 73). U ovom kontekstu, Sud dalje naglašava da na osnovu sudske prakse ESLJP-a, "prethodni postupci", kao što su oni u kojima se izriče privremena mera/mera obezbeđenja, obično nisu smatrani postupcima u kojima se odlučuje o "građanskim pravima i obavezama" i iz tog razloga, u načelu, ne potpadaju u delokrug takve zaštite člana 6. EKLJP (vidi predmet ESLJP-a *Micallef protiv Malte*, gore citiran, stav 75 i tu korišćene reference, vidi slučaj KI122/17, podnosilac zahteva *Česká Exportní Banka A.S.*, stav 126).
47. Međutim, presudom *Micallef protiv Malte*, ESLJP je izmenio i konsolidovao svoje stanovište u pogledu neprimenljivosti procesnih garancija člana 6. EKLJP na "prethodne postupke".
48. ESLJP je ovom presudom ocenio sledeće:

“79. Isključenje privremenih mera iz obima člana 6. do sada je bilo opravdano činjenicom da se njima u načelu ne odlučuje o građanskim pravima i obavezama. Međutim, u okolnostima kada u mnogim državama ugovornicama postoje značajni zaostaci u preopterećenim pravosudnim sistemima koji dovode do prekomerno dugih postupaka, sudska odluka o privremenoj meri zabrane često je jednakovredna odluci o osnovanosti tužbenog zahteva kroz značajan vremenski period, a u izuzetnim slučajevima čak i trajno. Sledi da se u postupku za izdavanje privremene mere i glavnom postupku često odlučuje o istim "građanskim pravima i obavezama", kao i da te odluke imaju jednaka dugotrajna ili trajna dejstva” (vidi predmet ESLJP-a: *Micallef protiv Malte*, predstavka br. 17056/06, presuda, [VV], 15. oktobar 2009. godine, stav 79).

49. Na osnovu ove presude ESLJP-a, Sud primećuje da se svim merama obezbeđenja/privremenim merama ne odlučuje o građanskim pravima ili obavezama, a kako bi se član 6. EKLJP smatrao primenljivim, ESLJP je odredio uslove na osnovu kojih se mora oceniti primenljivost člana 6. EKLJP na “prethodne postupke” (vidi predmet ESLJP-a *Micallef protiv Malte*, gore citiran, stavovi 83-86).
50. Prema uslovima utvrđenim u predmetu *Micallef protiv Malte*, koje je i ovaj Sud prihvatio kroz svoju sudsku praksu, kao prvo, pravo o kojem se radi treba da bude “građansko” i u glavnom postupku i u postupcima u vezi sa merom obezbeđenja, u autonomnom smislu ovog pojma prema članu 6. EKLJP (vidi, u ovom kontekstu, predmet ESLJP-a *Micallef protiv Malte*, gore citiran, stav 84 i reference koje su citirane u tom predmetu, vidi i slučajeve Suda KI122/17, podnosilac *Česká Exportní Banka A.S.*, gore citiran, stav 130; KI81/19, podnosilac *Skender Podrimqaku*, gore citiran, stav 47; KI107/19, podnosilac *Gafurr Bytyqi*, gore citiran, stav 53; i KI195/20, podnosilac *Aigars Kesengfelds*, gore citiran, stav 77). Kao drugo, ovaj postupak treba delotvorno da utvrdi građansko pravo o kojem je reč (vidi predmet ESLJP-a *Micallef protiv Malte*, gore citiran, stav 85 i reference koje su citirane u tom predmetu, vidi i slučajeve Suda, KI122/17, podnosilac *Česká Exportní Banka A.S.*, gore citiran, stav 131 i KI81/19, podnosilac *Skender Podrimqaku*, gore citiran, stav 48; KI107/19, podnosilac *Gafurr Bytyqi*, gore citiran, stav 53; i KI195/20, podnosilac *Aigars Kesengfelds*, gore citiran, stav 77).
51. Sledstveno, Sud u nastavku mora da oceni da li su u okolnostima konkretnog slučaja ispunjena ova dva uslova, omogućavajući, kao rezultat primenljivost procesnih garancija utvrđenih članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
- (ii) *Primena gore navedenih načela na okolnosti podnosioca zahteva*
52. Sud podseća da su okolnosti slučaja podnosioca zahteva povezane sa tužbenim zahtevom podnosioca zahteva koji je podneo Osnovnom sudu u Đakovici protiv E.H. radi isplate duga u iznosu od 470.000,00 evra. Kao rezultat ovog tužbenog zahteva, podnosilac zahteva je podneo zahtev za određivanje mere obezbeđenja na nepokretnosima na ime E.H., rezultirajući tako postojanjem određenog građanskog prava.

53. Shodno tome, cilj zahteva za određivanje mere obezbeđenja je da se barem na određeni vremenski period osigura isto pravo koje se osporava i u parničnom postupku u pogledu merituma predmeta. Određivanje mere obezbeđenja u parničnom postupku predviđeno je u članovima 296-319. ZPP-a.
54. Stoga, na osnovu napred navedenog, Sud je našao da je ispunjen prvi uslov za primenljivost člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP na relevantne prethodne postupke.
55. U nastavku, Sud dalje primećuje da je u okolnostima podnosioca zahteva, određivanje mere obezbeđenja bilo odlučujuće za ovo pravo jer isto predstavlja mogući mehanizam za podnosioca zahteva da osigura naplatu duga koji mu se duguje, koja predstavlja i predmet njegovog tužbenog zahteva podnetog Osnovnom sudu u Đakovici. Shodno tome, Sud nalazi da je ispunjen i drugi uslov za primenljivost člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP na relevantne prethodne postupke.
56. Stoga, Sud utvrđuje da su u okolnostima podnosioca zahteva, na osnovu njegove sudske prakse i sudske prakse ESLJP-a, ispunjeni uslovi za primenljivost procesnih garancija utvrđenih u članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
57. Shodno tome, Sud utvrđuje da je zahtev podnosioca zahteva, u pogledu navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. KEDNJ, *ratione materiae* u skladu sa Ustavom.
58. Međutim, pored toga, Sud takođe razmatra i da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene u pravilu 39 (2) Poslovnika. Konkretno, pravilo 39 (2) utvrđuje:
- “(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.*
59. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i sudske prakse Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao *“očigledno neosnovan”* u celini ili samo u odnosu na neki konkretan navod koji zahtev može sadržati. U tom smislu, bilo bi tačnije kada bi se o istima govorilo kao o *“očigledno neosnovanim navodima”*. Ovi poslednje pomenuti se na osnovu sudske prakse ESLJP-a mogu svrstati u četiri posebne grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi *“četvrtog stepena”*; (ii) navodi koje karakteriše *“jasno ili očigledno odsustvo povrede”*; (iii) *“nepotkrepljeni ili neobrazloženi”* navodi; i na kraju, (iv) *“haotični ili nategnuti”* navodi. Ovaj koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao *“očigledno neosnovan”*, i specifičnosti četiri gore navedene kategorije navoda kvalifikovanih kao *“očigledno neosnovani”* koje su razvijene kroz sudsku praksu ESLJP-a, Sud je usvojio i u svojoj sudskoj praksi uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve KI40/20, sa podnosiocem *Sadik Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine; KI163/18, sa podnosiocem *Kujtim Lleshi*, rešenje o neprihvatljivosti od 24. juna 2020.

godine; i KI21/21, sa podnosiocem *Asllan Meka*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. aprila 2021. godine).

60. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, prilikom ocene da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja koji je sadržan u ovom zahtevu i relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u saglasnosti sa kojom je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
61. U tom smislu, i pre svega, Sud podseća da su okolnosti konkretnog slučaja povezane sa tužbenim zahtevom podnosioca zahteva koji je podneo Osnovnom sudu u Đakovici protiv E.H. radi naplate duga koji mu duguje u iznosu od 470.000,00 evra. Kao rezultat njegovog tužbenog zahteva, podnosilac zahteva je pred Osnovnim sudom u Prištini tražio da se odredi mera obezbeđenja na nepokretnosima na ime E.H. i taj zahtev je usvojen rešenjem [C. br. 1710/15] tog suda od 21. oktobra 2015. godine. Međutim, dana 4. septembra 2019. godine, E.H. je istom sudu, odnosno Osnovnom sudu u Prištini podneo zahtev za ukidanje mere obezbeđenja koju je odredio taj sud, sa obrazloženjem (i) da je podnosilac zahteva pravosnažnom presudom [PKR. br. 23/14] Osnovnog suda u Đakovici od 16. maja 2016. godine, oglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest meseci zbog izvršenja krivičnog dela "ugovaranje nesrazmerne imovinske dobiti"; (ii) da se podnosilac zahteva sa namerom da izbegne izdržavanje kazne kao rezultat ove presude nalazi u bekstvu; i (iii) da je svoj zahtev za meru obezbeđenja, podnosilac zahteva zasnovao na inkriminisanoj radnji. Osnovni sud u Prištini je nakon održavanja rasprave na kojoj je saslušao parnične stranke i izvođenja priloženih dokaza, odlučio da ukine meru obezbeđenja na nepokretnostima na ime E.H. U svom rešenju, Osnovni sud u Prištini je pozivajući se na stav 1. člana 309. i stav 2. člana 312. ZPP-a, utvrdio da su se okolnosti na osnovu kojih je određena mera obezbeđenja promenile. Protiv ovog rešenja Osnovnog suda u Prištini, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu, sa suštinskim navodom da Osnovni sud nije obrazložio svoju odluku činjenicama i zakonskim uslovima na osnovu kojih se može odrediti i ukinuti određena mera obezbeđenja. Apelacioni sud je rešenjem [Ac. br. 5974/2020] od 11. decembra 2020. godine, odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio gore navedeno rešenje Osnovnog suda u Prištini kao pravilno i utemeljeno na zakonu.
62. Podnosilac zahteva pred Sudom osporava utvrđenje Apelacionog suda, navodeći povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP zbog neobrazloženja sudske odluke od strane ovog suda. U kontekstu ovog navoda, podnosilac zahteva se poziva na slučaj Suda KIO7/18 [sa podnosiocem *Čeliku Rollers*, presuda od 8. decembra 2019. godine] kojim je Sud potvrdio i primenio načela ustanovljena sudskom praksom ESLJP-a i samog Suda u pogledu prava na obrazloženje sudske odluke zagarantovanog članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP. Shodno tome, prilikom razmatranja ovog navoda, Sud će prvo (i) ukratko izložiti opšta načela koja se odnose na pravo na obrazloženu sudsku odluku, koja su ustanovljena praksom ESLJP-a i Suda; a zatim će (ii) primeniti ista na okolnosti konkretnog slučaja.

63. Što se tiče prava na obrazloženu sudsku odluku koje je zagantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, Sud pre svega naglašava da on sada već ima konsolidovanu sudsku praksu. Ova praksa je izgrađena na osnovu sudske prakse ESLJP-a (uključujući, ali ne ograničavajući se na predmete *Hadjianastassiou protiv Grčke*, presuda od 16. decembra 1992. godine; *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19. aprila 1994. godine; *Hiro Balani protiv Španije*, presuda od 9. decembra 1994. godine; *Higgins i drugi protiv Francuske*, presuda od 19. februara 1998. godine; *Garcia Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine; *Hirvisaari protiv Finske*, presuda od 27. septembra 2001. godine; *Suominen protiv Finske*, presuda od 1. jula 2003. godine; *Buzescu protiv Rumunije*, presuda od 24. maja 2005. godine; *Pronina protiv Ukrajine*, presuda od 18. jula 2006. godine; i *Tatishvili protiv Rusije*, presuda od 22. februara 2007. godine. Pored toga, osnovna načela koja se odnose na pravo na obrazloženu sudsku odluku su razrađena i u slučajevima ovog Suda, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve KI22/16, podnosilac *Naser Husaj*, presuda od 9. juna 2017. godine; KI97/16, podnosilac *IKK Classic*, presuda od 9. januara 2018. godine; KI143/16, podnosilac *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine; KI87/18, podnosilac zahteva *IF Skadiforsikring*, presuda od 27. februara 2019. godine, i KI24/17, podnosilac *Bedri Salihu*, presuda od 27. maja 2019. godine, KI35/18, podnosilac *Bayerische Versicherungsverband*, presuda od 11. decembra 2019. godine; kao i slučaj Suda KI230/19, podnosilac *Albert Rakipi*, presuda od 9. decembra 2020. godine, stav 135).
64. U principu, Sud naglašava da garancije sadržane u članu 31. Ustava i članu 6. EKLJP, obuhvataju i obavezu sudova da navedu dovoljna obrazloženja za svoje odluke (vidi predmet ESLJP-a *H. protiv Belgije*, presuda od 30. novembra 1987. godine, stav 53; i vidi, takođe, slučaj Suda KI230/19, podnosilac *Albert Rakipi*, gore citiran, stav 139 i slučaj KI87/18, podnosilac *IF Skadiforsikring*, stav 44).
65. Sud takođe naglašava da zasnovano na njegovoj sudskoj praksi prilikom ocene principa koji se odnosi na pravilno sprovođenje pravde, odluke sudova moraju sadržavati obrazloženje na kojem se zasnivaju. Obim u kojem se primenjuje ova obaveza navođenja razloga može varirati u zavisnosti od prirode odluke i mora se odrediti u svetlu okolnosti konkretnog slučaja. Suštinski argumenti podnosioca zahteva su ti na koje se mora odgovoriti, a navedeni razlozi moraju biti zasnovani na važećem zakonu (vidi, slično tome, predmete ESLJP-a *Garcia Ruiz protiv Španije*, predstavka br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29; *Hiro Balani protiv Španije*, presuda od 9. decembra 1994. godine, stav 27; i *Higgins i drugi protiv Francuske*, stav 42, vidi, takođe, slučaj Suda KI97/16, podnosilac *IKK Classic*, gore citiran, stav 48; i slučaj KI87/18, *IF Skadeforsikring*, gore citiran, stav 48). Iako ne traži da se detaljno odgovori na svaki prigovor koji predoči podnosilac zahteva, ta obaveza ipak podrazumeva da stranke u sudskom postupku mogu očekivati konkretan i izričit odgovor na one svoje navode koji su odlučujući za ishod sprovedenog postupka (vidi predmet *Moreira Ferreira protiv Portugalije*, presuda od 5. jula 2011. godine, stav 84 i sve reference koje su upotrebljene u tom predmetu; kao i slučaj Suda KI230/19, podnosilac *Albert Rakipi*, presuda od 9. decembra 2020. godine, stav 137).

66. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da osporeno rešenje Apelacionog suda ne ispunjava standarde obrazložene sudske odluke jer nije pružilo obrazloženje u vezi sa činjenicama i zakonskim uslovima na osnovu kojih se može odrediti, a naknadno i ukinuti njegova odluka o određivanju mere obezbeđenja.
67. Osnovni sud u Prištini je kao rezultat zahteva E.H. od 4. septembra 2019. godine, ukinuo svoju odluku o određivanju mere obezbeđenja, navodeći da svoju odluku zasniva na dokazima priloženim uz predlog za određivanje mere obezbeđenja; dokazima priloženim uz zahtev za ukidanje mere obezbeđenja koji je podneo E.H; pravosnažnoj presudi [PKR. br. 23/14] Osnovnog suda u Đakovici od 16. maja 2016. godine [kojom je podnosilac zahteva oglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest meseci zbog izvršenja krivičnog dela “ugovaranje nesrazmerne imovinske dobiti”], potvrđenoj presudom [PAKR. br. 421/2016] od 9. septembra 2016. godine; i izjavama parničnih stranaka tokom održane rasprave. Shodno tome, Osnovni sud u Prištini je ne prejudicirajući meritorno rešavanje slučaja, pozivajući se na stav 1. člana 309. i stav 2. člana 313. ZPP-a, utvrdio da su se uslovi i okolnosti na osnovu kojih je određena mera obezbeđenja promenili.
68. Podnosilac zahteva je utvrđenja Osnovnog suda osporio žalbom pred Apelacionim sudom, navodeći izostanak obrazloženja sudske odluke od strane Osnovnog suda u Prištini. Konkretnije, podnosilac zahteva je u svojoj žalbi u suštini naveo da rešenje Osnovnog suda ne sadrži obrazloženje činjenica i zakonskih uslova na osnovu kojih se može ukinuti njegova odluka o određivanju mere obezbeđenja.
69. Apelacioni sud je rešenjem [Ac. br. 5974/2020] od 11. decembra 2020. godine ocenio da je Osnovni sud u Prištini svoju odluku zasnovao na presudi Osnovnog suda u Đakovici od 16. maja 2016. godine, kojom je oglašen krivim i osuđen za krivično delo “ugovaranje nesrazmerne imovinske dobiti” koja je potvrđena presudom [PAKR. br. 421/2016] Apelacionog suda od 9. septembra 2016. godine. Shodno tome, Apelacioni sud je utvrdio da je Osnovni sud u Prištini pravilno odlučio kada je ukinuo svoju odluku o određivanju mere obezbeđenja. U kontekstu poslednje navedenog, Sud se takođe pozvao i na stav 1. člana 309. i stav 2. člana 313. ZPP-a, naglašavajući da je ovim odredbama predviđena mogućnost suda da ukine svoju odluku o određivanju mere obezbeđenja u slučaju promene okolnosti zbog kojih je određena mera obezbeđenja.
70. Sud, takođe, ponavlja da je postupak za određivanje mere obezbeđenja i njeno ukidanje utvrđen odredbama ZPP-a, odnosno članovima 296-319. ZPP-a. Uzimajući u obzir okolnosti konkretnog slučaja, Sud primećuje da stav 1. člana 309. ZPP-a predviđa mogućnost da se odluka o određivanju mere obezbeđenja može preinačiti ili ukinuti. Inače, stav 2. člana 313. ZPP-a, jasno utvrđuje mogućnost protivnika obezbeđenja da predloži ukidanje odluke o određivanju mere obezbeđenja *“ukoliko okolnosti zbog kojih je određena bezbednosna mera, kasnije su se izmenile i učinile je nepotrebnom”*.

71. U okolnostima konkretnog slučaja, na osnovu spisa predmeta proizilazi da je Osnovni sud utemeljio svoju odluku kao rezultat promene okolnosti na osnovu kojih je prethodno odlučio da usvoji zahtev podnosioca zahteva za određivanje mere obezbeđenja.
72. Sud, na osnovu prethodno izloženih opštih načela koja se odnose na pravo na obrazloženu sudsku odluku, podseća da redovni sudovi prilikom ispitivanja navoda dotičnih podnosilaca dužni da daju odgovor, između ostalog, na one navode koji su suštinski ili odlučujući za okolnosti određenog slučaja.
73. U okolnostima konkretnog slučaja, Sud smatra da je Apelacioni sud odgovorio na navode podnosioca zahteva iznete u njegovoj žalbi u vezi sa rešenjem Osnovnog suda u Prištini kojim je ukinuta mera obezbeđenja određena na nepokretnostima na ime E.H.
74. U tom kontekstu, Sud, na osnovu gore navedenih objašnjenja, a posebno uzevši u obzir navode koje je izneo podnosilac zahteva i činjenice koje je on predložio, kao i prethodno izložena obrazloženja redovnih sudova, smatra da osporeno rešenje Apelacionog suda ne karakteriše odsustvo obrazložene sudske odluke. Kao rezultat toga, navod podnosioca zahteva u vezi sa odsustvom obrazložene sudske odluke je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama usled “jasnog ili očiglednog odsustva povrede” kako je utvrđeno pravilom 39 (2) Poslovnika.

II. Povodom navoda o povredi člana 1. Protokola br. 1 EKLJP

75. Sud podseća da je podnosilac zahteva u svom zahtevu pomenuo da tvrdi da je došlo do povrede člana 1. [Zaštita imovine] Protokola br. 1 uz EKLJP, međutim on uopšte nije razradio i obrazložio kako je ovo pravo povređeno u njegovom slučaju. Podnosilac zahteva u svom zahtevu traži da se njegov zahtev proglasi prihvatljivim i da Sud utvrdi da je osporenim rešenjem [Ac. br. 5974/2020] Apelacionog suda od 11. decembra 2020. godine u vezi sa rešenjem [C. br. 1710/15] Osnovnog suda u Prištini od 23. septembra 2020. godine, povređeno i njegovo pravo zagarantovano članom 1. Protokola br. 1 uz EKLJP. Pored toga, Sud podseća da se njegov zahtev za određivanje mere obezbeđenja odnosio na određivanje obezbeđenja na nepokretnostima E.H.
76. U ovom kontekstu, Sud naglašava da je na osnovu člana 48. Zakona i stavova (1) (d) i (2) pravila 39. Poslovnika i njegove sudske prakse, dosledno naglašavao (i) da su stranke dužne da tačno razjasne i adekvatno iznesu činjenice i navode; i takođe (ii) da u dovoljnoj meri dokažu i potkrepe svoje tvrdnje o povredi ustavnih prava ili odredbi (vidi slučajeve Suda KI163/18, podnosilac *Kujtim Lleshi*, gore citiran, stav 85, i KI124/20, podnosilac *MuhamedAli Ceyşulmedine*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine, stav 42).
77. Na osnovu napred navedenog, Sud smatra da navod podnosioca zahteva o povredi člana 1. Protokola br. 1 uz EKLJP, predstavlja navod koji je “nepotkrepljen ili neobrazložen”, i samim tim neprihvatljiv, kako je utvrđeno članom 48. Zakona i pravilom 39 (1) (d) Poslovnika.
78. Shodno tome, i na kraju, Sud utvrđuje da je zahtev podnosioca zahteva neprihvatljiv iz razloga što je navod (i) koji se odnosi na član 31. Ustava u vezi

sa članom 6. EKLJP o odsustvu obrazložene sudske odluke očigledno neosnovan na ustavnim osnovama usled “jasnog ili očiglednog odsustva povrede”, u skladu sa stavom 7. člana 113. Ustava, članom 47. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika; dok je navod (ii) koji se odnosi na član 1. Protokola br. 1 uz EKLJP-a neprihvatljiv kao “nepotkrepljen ili neobrazložen” kako je utvrđeno članom 48. Zakona i pravilom 39 (1) (d) i (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20, 47. i 48. Zakona i pravilom 39 (1) (d) i (2) Poslovnika, na sednici održanoj dana 23. septembra 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Predsednica Ustavnog suda

Radomir Laban

Gresa Caka-Nimani